

Nr 50.

Av herr **Andersson, Henrik**, och herr **Gabrielsson**, om *ändrade bestämmelser rörande användningen av automobilskattemedel.*

Enligt kungl. förordningen 20 juni 1924 (svensk författningssamling nr 258) kunna bidrag av automobilskattemedel erhållas till underhåll av vissa för automobiltrafiken särskilt viktiga vägar och broar, dock med vissa i författningen angivna begränsningar.

I praxis synes denna förordning allt mera komma att på det sätt tillämpas, att ifrågavarande medels användning till det, som de i första hand borde användas till, nämligen vägunderhållet, icke blott får stå tillbaka för det andra ändamål, vartill medlen ock må enligt förordningen användas, nämligen vägförbättringar och väganläggningar, utan rent av i växande utsträckning förhindras genom att sistnämnda ändamål kräver så stora och så talrika bidrag, att föga återstår för vägunderhållet i egentlig mening, oaktat detta så väsentligt försvåras och fördryras genom automobiltrafiken.

Nu mera torde det knappast finnas någon väg, där ej automobiltrafiken vållar ökade underhållskostnader, och starka skäl tala därför för att en bestämd, i förordningen själv fixerad del av de årliga automobilskattemedlen efter möjligast rättvisa grunder fördelas på de olika vägdistrikten såsom bidrag till automobilvägarnas underhåll. Vid införandet av automobilskatten utgick man allmänt från den meningen, att dessa medel skulle ersätta de väghållningsskyldige deras merkostnader i följd av automobiltrafiken, men dessa nödvändiga merkostnader framkallas just av underhållsarbetena. Sedermera har, beträffande denna ersättning, viss svårighet yppats därigenom, att man varken ansett lämpligt eller kunnat finna någon fullt användbar regel för att fördela ersättningen på de in natura väghållningsskyldige, och i anslutning härtill har även förordningen själv begränsat bidragen till underhåll på det sätt, att endast vägdistrikt, där vägkassan övertagit väghållningen, erhåller bidrag. Oavsett huruvida denna bestämmelse i övrigt skall bestå eller ändras, skulle emellertid underhållsbidrag kunna utgå även till övriga vägdistrikt, utan att någon fördelning med kontanta belopp å de väghållningsskyldige behöfve ifrågakomma, t. ex. genom medlens användande för anskaffande av maskiner eller väglagningsmaterial att tillhandahållas de väghållningsskyldige i erforderlig utsträckning.

Nuvarande fördelningsmetod medför den olägenhet, att vägdistrikt icke erhålla visshet, vilka bidrag till vägunderhåll de kunna påräkna, före den år-

liga statens uppgörande, varigenom all sannolikhetsberäkning och riktig utdebitering försvåras även för de vägdistrikt, där vägkassan övertagit underhållet. Om åter en bestämd beräkningsgrund infördes i förordningen rörande fördelningen av automobilskattemedlen i nu avhandlade avseende, så att en viss procent årligen skulle utgå till fördelning å alla vägdistrikt för det egentliga vägunderhållet, och viss annan procent till direkta vägförbättringar, så skulle denna olägenhet försvinna, liksom ock säkerhet vinnas för de inflytande medlens användning, utan godtycklighet vid fördelningen, till det, vartill medlen egentligen måste anses avsedda.

Fördelningen av detta underhållsbidrag emellan de olika väghållningsdistrikten synes lämpligen böra, efter i författningen angivna grunder, verkställas av respektive länsstyrelser.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om framläggande för riksdagen av förslag till sådan ändring av gällande författningar rörande automobilskattemedlens användning, att, sedan dessa medel fördelats länsvis, väghållningsdistrikten, oavsett vad i övrigt må vara stadgat om vägkassas övertagande av väghållningen såsom villkor för bidrags erhållande, måtte tillförsäkras skälig ersättning för den merkostnad automobiltrafiken medför för det egentliga vägunderhållet, att utgå på det sätt, som kan finnas lämpligast.

Stockholm den 21 januari 1925.

H. Andersson,
Boda.

Nils Gabrielsson.